

POSTANOWIENIE

Poznań, dnia 17 września 2020r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Dorota Biernikowicz

Protokolant: Aleksandra Grzeszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – -----

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 17 września 2020r.

sprawy **skazanego S. P.**

syna M. i H. z domu P., urodzonego (...) w P.

na skutek wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego

w przedmiocie umorzenia postępowania

postanawia

1. na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 a contrario k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 81 ust. 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 **umorzyć w całości postępowanie o wydanie wobec skazanego S. P. wyroku łącznego;**

2. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 24.08.2020r. do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynął wniosek skazanego S. P. o wydanie wobec niego wyroku łącznego. Skazany wskazał, że wnosi o wydanie wyroku łącznego poprzez połączenie kar wymierzonych w sprawach III K 51/14 oraz II K 649/16 i wymierzenie najkorzystniejszej dla niego kary łącznej na zasadzie absorpcji.

Działając na podstawie art. 570 k.p.k. z urzędu Sąd ustalił w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, że S. P. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30.12.2013r. (prawomocny od dnia 08.01.2014r.) o sygn. akt **III K 262/13** za ciąg przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnionych w dniach 04.12.2012r., 19.12.2012r., 25.01.2013r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzono karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł jedna stawka, zaliczono na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary grzywny okres zatrzymania, a w dniu 28.05.2014r. wykonano w całości karę grzywny, natomiast nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności (okres próby upłynął w dniu 08.01.2017r. – III Wzaw 8/14);

2. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14.04.2014r. o sygn. akt **III K 51/14** za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od stycznia 2013r. do 28 lutego 2013r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 zł jedna stawka, na poczet której

zaliczono skazanemu okres zatrzymania, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat, a następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 08.08.2018r. sygn.. akt III Ko 551/18 zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności i kary tej skazany nie wykonał w całości, a odbywa ją obecnie od dnia 08.06.2020r. do dnia 08.06.2022r., a kara grzywny została wykonana w całości w dniu 11.06.2014r.

3. Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 06.10.2017r. o sygn. akt **II K 649/16** za przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 12 k.k. popełnione w okresie od marca do maja 2016r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono zatrzymanie w dniu 08.09.2016r., a skazany wykonał w/w karę w całości w okresie od dnia 10.09.2019r. do dnia 07.01.2020r.

Z informacji o skazanym z Krajowego Rejestru Karnego i opinii o skazanym z ZK Czarne wynika, że S. P. nie został skazany innymi wyrokami, niż wymienione powyżej, poza tym żaden z wymienionych wyroków nie uległ uchyleniu lub zmianie. Jak wynika z opinii o skazanym z dnia 14.09.2020r. skazany odbywa do dnia 08.06.2020r. karę 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie III K 51/14 i jak wynika z wydruku z NOE SAD i w/w opinii wykonał w całości karę 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie II K 649/16 (w okresie od 10.09.2019r. do 07.01.2020r.).

Nadto zaznaczyć należy, iż kara pozbawienia wolności orzeczona w sprawie III K 262/13 Sądu Okręgowego w Poznaniu nie została zarządzona do wykonania, a upłynął już okres próby i okres 6 miesięcy po upływie okresu próby, nadto skazany wykonał kary grzywny orzeczone w sprawach III K 51/14 i III K 262/13. Skazanie w sprawie III K 262/13 zatem figuruje nadal w informacji z Krajowego Rejestru Karnego jako niezatarte, mimo, iż upłynął już okres próby w tej sprawie i okres 6 miesięcy po upływie okresu próby (uiszczono karę grzywny) i nie zarządzono wykonania tej kary pozbawienia wolności we wskazanym okresie, natomiast w związku z brzmieniem przepisu art. 108 k.k., skazanie to nie jest obecnie zatarte z uwagi na kolejne skazania w sprawie III K 51/14 i II K 649/16.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do regulacji art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydaje się jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Jeśli brak jest warunków do wydania wyroku łącznego wówczas Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania (art. 572 k.p.k.).

W związku ze zmianą od 01 lipca 2015 roku przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015 roku z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu (tj. obowiązującym od 1 lipca 2015r. do 24 czerwca 2020r.), czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku.

Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następane k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku teoretycznie miałyby zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego S. P., ponieważ wyrok skazujący w sprawie o sygn. akt II K 649/16 zapadł wobec skazanego już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można by teoretycznie stosować zarówno przepisy art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 01 lipca

2015 roku (do 24 czerwca 2020r.), jak i w starym brzmieniu, tj. obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku, jednak tylko w sytuacji, gdyby te ostatnie przepisy, czyli sprzed 1 lipca 2015 roku, okazały się względniejsze dla skazanego w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. Skoro zatem na skutek wejścia w dniu 1 lipca 2015 roku w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym, Sąd musiał rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego S. P., mając także na uwadze nowe regulacje wprowadzone ustawą z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19. Zgodnie z cytowanym wyżej art. 19 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Równocześnie według art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie S. P.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. W świetle powyższego rozważyć zatem należało, czy w stosunku do skazanego - z uwagi na okoliczność, iż wyrok Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 06.10.2017r. sygn. akt II K 649/16 zapadł wobec niego już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu - zachodzi potrzeba wydania wyroku łącznego, a dalej, które ewentualnie przepisy będą miały zastosowanie w przypadku uznania, iż takowa potrzeba zachodzi.

Rozważając dopuszczalność wydania wyroku łącznego wobec skazanego na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów co do zapadłych względem skazanego wyroków tj. wymienionych wyżej w punktach 1 - 3 stwierdzić należało, że nie zostały spełnione przesłanki do wydania wyroku łącznego obejmującego kary wymierzone w tych sprawach.

Warunki do orzeczenia kary łącznej według przepisów obowiązujących do dnia 30.06.2015r. zostały określone w art. 85 k.k. i nast. k.k. Zgodnie z przepisem art. 85 k.k. karę łączną orzeka się wówczas, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (vide: uchwała 7 sędziów SN - zasada prawna z dnia 25 lutego 2005r., sygn. I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Nadto – jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały – możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Jednakże nawet przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający kolejne „grupy przestępstw” pozostających w zbiegu. Oceny zbiegu realnego dokonywać należy z perspektywy postępowania sprawcy – czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi).

I tak, „pierwszym” chronologicznie wyrokiem jaki zapadł wobec skazanego S. P. jest wyrok z dnia 30.12.2013 roku w sprawie o sygn. akt III K 262/13 (opisany wyżej w punkcie 1). Badając natomiast daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw, osądzonych wyrokami opisanymi wyżej w pkt 2 i 3, to stwierdzić należy, że przestępstwa osądzone wyrokiem z dnia 14.04.2014r. w sprawie o sygn. akt III K 51/14 (opisanym wyżej w pkt 2) zostały popełnione w okresie od stycznia 2013r. do 28 lutego 2013r., czyli przed wydaniem wyroku z dnia 30.12.2013 roku w sprawie o sygn. akt III K 262/13, jednak kary wymierzone tymi wyrokami nie mogły zostać połączone w wyroku łącznym. Wskazać należy, że choć nadal figuruje w informacji z Krajowego Rejestru Karnego jako niezatarte skazanie w sprawie

III K 262/13, mimo, iż upłynął już okres próby w tej sprawie i okres 6 miesięcy po upływie okresu próby (nadto uiszczono karę grzywny w sprawie III K 262/13) i nie zarządzono wykonania tej kary pozbawienia wolności we wskazanym okresie, to jednak obecnie - w związku z brzmieniem przepisu art. 108 k.k. - skazanie to nie jest zatarte z uwagi na kolejne skazania w sprawach III K 51/14 i II K 649/16. W tym miejscu wskazać należy, że przed nowelizacją kodeksu karnego z dnia 1 lipca 2015 roku w doktrynie dominowało zapatrywanie, że art. 76 § 1 k.k. stanowi *lex specialis* do art. 108 k.k. Oznaczało to, że zasada jednoczesnego zatarcia wszystkich skazań sformułowana w art. 108 k.k., nie miała zastosowania do przypadku skazania z warunkowym zawieszeniem wykonania kary. Wobec zmiany przepisów w tym względzie, obecnie nie było możliwe połączenie w wyroku łącznym kary wymierzonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w sprawie III K 262/13, mimo spełnienia formalnych warunków z art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r., ponieważ kara ta formalnie niezatarta, nie podlega jednak już wykonaniu i nie było możliwe jej łączenie, niezależnie od prognozowanej do orzeczenia kary łącznej, ponieważ nie zarządzono jej wykonania w okresie próby i 6 miesięcy po jego upływie. Poza tym przestępstwa osądzone w sprawie II K 649/16 popełnione zostały w okresie od marca do maja 2016r., czyli już po wydaniu wyroków w sprawach III K 262/13 i III K 51/14, a zatem w odniesieniu do skazań w sprawach wymienionych wyżej w pkt 1 - 3, brak było warunków do wydania wyroku łącznego według przepisów obowiązujących do dnia 30.06.2015r.

W świetle opisanej sytuacji procesowej skazanego, stwierdzić należało, że w tych okolicznościach nie ma warunków do wydania wyroku łącznego wobec skazanego i to zarówno według przepisów art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r., jak i według przepisów obowiązujących do dnia 24 czerwca 2020r. i obecnie obowiązujących, regulujących podstawy orzekania kary łącznej. Przypomnieć zatem należy, że zgodnie z art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. do 24 czerwca 2020r. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Z kolei jak stanowi § 2 tego artykułu, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Zgodnie z kolei z art. 85 § 3 k.k., jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu.

Wobec powyższego, ustalając jak wyżej wskazano, że obecnie podlega wykonaniu wobec skazanego tylko kara pozbawienia wolności orzeczona w sprawie III K 51/14, a kara pozbawienia wolności orzeczona w sprawie II K 649/16 została w całości wykonana, to uznać należało, iż brak jest warunków do wydania wyroku łącznego wobec skazanego S. P. także według przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015r. do 24 czerwca 2020r.

Jeżeli bowiem chodzi o zasady orzekania kary łącznej według przepisów znowelizowanych od dnia 1 lipca 2015r., wskazać należy na regulację wprowadzoną przepisem art. 85 § 2 k.k., a mianowicie, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 art. 85 k.k., przy czym zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1 - 3 art. 86 k.k. stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna. Powyższy przepis statuuje negatywną przesłankę uniemożliwiającą wydanie wyroku łącznego wobec skazanego S. P., ponieważ kara pozbawienia wolności orzeczona w sprawie II K 649/16, podobnie jak kary grzywny orzeczone w sprawach III K 51/14 i III K 262/16 zostały wykonane w całości, a to według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015r. do 24 czerwca 2020r. stanowi przeszkodę do połączenia tych kar w wyroku łącznym. Powyższe wskazuje nadto, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczona w sprawie III K 262/13 nie jest formalnie zatarta, choć nie podlega wykonaniu w rozumieniu art. 85 § 2 k.k., ponieważ nie jest możliwe zarządzenie jej wykonania, a co także stanowi warunek negatywny do połączenia kary pozbawienia wolności orzeczonej w tej sprawie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z karą pozbawienia wolności wymierzoną w sprawie III K 51/14. Konieczne zatem było na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 572 k.p.k. umorzenie postępowania o wydanie wyroku łącznego w zakresie kar orzeczonych wyrokami opisanymi wyżej w punktach 1 - 3, gdyż w tym zakresie brak warunków do wydania wyroku łącznego. Powyższe stanowisko znajduje również oparcie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2017r. IV KK 483/16 (Legalis nr 1625027), zgodnie z którym „jak stanowi art. 75 § 4 k.k., zarządzenie wykonania zawieszanej

kary pozbawienia wolności nie może nastąpić później niż w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. W rezultacie sąd I instancji nie jest uprawniony do połączenia węzłem kary łącznej kary pozbawienia wolności, w sytuacji gdy okres próby zakończył swój bieg i jednocześnie w ciągu kolejnych 6 miesięcy od zakończenia okresu próby nie zarządził wykonania tej kary”. Z kolei w wyroku z dnia 21 marca 2017r. w sprawie o sygn. III KK 72/17, Sąd Najwyższy stwierdził, że „w art. 85 § 2 k.k. chodzi o takie kary, w stosunku do których nie została zakończona procedura ich wykonania. W takim razie także o karach orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, przed zakończeniem okresu próby oraz upływem okresu, w którym można wydać zarządzenie o wykonaniu kary warunkowo zawieszony, nie można twierdzić, że nie podlegają wykonaniu. Z drugiej zaś strony nie może stanowić podstawy wymiaru kary łącznej kara, która nie podlega wykonaniu w momencie rozważania kwestii wymiaru kary łącznej, a więc taka kara, która nie podlega wykonaniu z tego powodu, że została już w całości wykonana lub nie została w całości wykonana, lecz zaktualizowały się przesłanki wykluczające jej wykonanie. Gdy chodzi o karę pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszony, przesłanką wykluczającą jej wykonanie niewątpliwie jest upływ okresu próby oraz dalszych 6 miesięcy od zakończenia tego okresu, o czym mówi art. 75 § 4 k.k. w takim więc wypadku nie można przyjąć, że jest to kara podlegająca wykonaniu, zatem i podlegająca łączeniu” (Legalis nr 1587070). Podobnie orzekł również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 marca 2017r. w sprawie sygn. IV KK 363/16, a także Sąd Najwyższy w dniu 22 czerwca 2017r. w sprawie o sygn. IV KK 189/17, kiedy stwierdził, iż „orzeczeniu bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności stoi na przeszkodzie zatarcie jednostkowej kary pozbawienia wolności mającej charakter względny – a więc zdarzenia z art. 76 § 1 k.k. W takiej bowiem sytuacji kara pozbawienia wolności, która została orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, byłaby wykonywana w ramach wyroku łącznego, jak faktycznie kara o charakterze bezwzględnym, chociaż upłynął okres próby i 6 kolejnych miesięcy. Art. 76 § 1 k.k. jednoznacznie na takie postąpienie nie pozwala” (Legalis nr 1665663).

Mając zatem na uwadze warunki wydania wyroku łącznego według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015r. do 24 czerwca 2020r., a mianowicie, że łączeniu podlegają jedynie wymierzone kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, podlegające wykonaniu w całości lub w części, to również brak warunków do wydania wyroku łącznego wobec skazanego, skoro kara orzeczona w sprawie II K 649/16 została w całości wykonana. W związku z powyższym na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 a contrario k.k. oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 81 ust. 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 Sąd postanowił umorzyć postępowanie o wydanie wobec skazanego S. P. wyroku łącznego z uwagi na brak ku temu warunków. Zaznaczyć należy, iż po zmianie przepisów dotyczących zasad orzekania kary łącznej, na mocy ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19, mając na uwadze przepisy art. 81 cyt. Ustawy, również brak warunków do wydania wobec skazanego S. P. wyroku łącznego, a to z tych samych powodów, z których brak było podstaw do wydania wyroku łącznego wobec skazanego według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r.

O kosztach orzeczono, jak w punkcie 2 sentencji.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz